

Deea & Co.

Puțină lume a auzit deocândată de grupul DEEA (Eduard Gabia, Sorana Badea, Violeta Dumitrașcu, Maria Baroncea, Ioana Macarie, Mircea Ghinea), dar timpul nu-i trecut. Foști colegi de școală, ei au alcătuit de timpuriu o "gașcă", având ca numitor

Eduard Gabia (**Soluții extreme, Drum, Solo**).

Pe Eduard Gabia îl aștept de câțiva ani să crească și să-și onoreze promisiunile din liceu. Pe-atunci, fiecare lucrare proprie mustea de originalitate și de dorința de autoexprimare. Între timp, a devenit student,

sunt un amestec de răbufniri non-conformiste, care-i dau farmecul personal, domolite în structuri dinamice învățate și prelucrate. Ca și colegii lui, a început să conștientizeze cu nostalgie un trecut (cât de scurt, încă!), ca pe o etapă depășită.

Piesa pentru mai târziu din partea a doua era inițial un grupaj din trei segmente, semnate de Maria Baroncea, Violeta Dumitrașcu și Ioana Macarie. În versiunea lui Eduard Gabia, solo-ul Mariei Baroncea (cel mai pregnant personal și mai "miezos") e înlocuit cu o combinație de situații 1+2 într-o ambianță și un context biografice serios modificate. Crescând, foarte tinerii coregrafi continuă să se re-creeze pe sine; doar perspectiva se schimbă. În această variantă, poezia lucrării e dată de amestecul, deja conștientizat, de camaraderie și atracție fizică, de colegialitate și muguri ezitanți de erotism.

Cât privește realizarea dinamică, Eduard Gabia preferă muzica vagă, abstractă, care-i permite să-și suprapună fără inconveniente propriile ritmuri sau jocuri de viteză ori intensitate. Din construcție mai răzbate arar el însuși, necenzurat, fără să adopte poziții de brațe standardizate sau rostogoliri știute, care-i punctează frazarea dinamică în sintagme de lungimi variabile. Spre deosebire de fete, care-și caută în muzică un corespondent al stării sau firii lor.

De ce despic firul în patru? Pentru că mi se pare la fel de importantă creația lor ca și cea actricească sau poetică, dar mai lipsită de repere și mai supusă vânturilor din patru zări. Va fi "soluția extremă" a "drumului pentru mai târziu" un solo?...

Vivia Săndulescu

Grupul Deea

comun descoperirea libertății pe care ți-o dă dansul contemporan, fundamentală la vârsta adolescenței. Au lucrat împreună, dansând fiecare în creațiile celorlalți; acum sunt în majoritate studenți ai secției Coregrafie din cadrul U.A.T.C., iar unii au deja câteva premii și burse în străinătate. Deși există ca grup doar în virtutea lucrului comun, încep să se impună în peisajul coregrafic contemporan.

În stagiunea aceasta de la Teatrul "Bulandra", sala "Toma Caragiu", care prezintă lunar câte un spectacol de dans cu sprijinul Fundației Proiect DCM, le-a venit rândul în ianuarie. Un *coupe* mărunț, cuprinzând în prima parte lucrări semnate de

dansator profesionist, coregraf, nu mai produce doar din imbold, ci și din obligație sau necesitate, programatic. Avantajul profesionalizării: a câștigat în concepție, structură, teoretizare. Dezavantajul: pierderea spontaneității, a libertății de a crea când și cât voia. Mă opresc asupra acestei tranziții fiindcă o consider simptomatică pentru o întreagă generație de copii talentați nativ, pe care contactul cu alți creatori (prin angajare sau stagii), nevoia de a se întreține material, preocupările manageriale sau de *fund-raising* îi deturneză pe nesimțite de la nonșalanța debutului.

Eduard Gabia a tras deja de sine mult și repede; piesele lui